

Adam Zagajewski
Zsille Gábor fordításában

Tévelygők

Tévelygők, tévelygők a szürke folyosókon.
 Éjjelente a villanykörték úgy sisteregnek,
 mint süllyedő bárkák vészjelei.
 Szerzőik által is feledett könyveket olvasunk.
 Az igazság nem létezik, hajtogatják a bölcsek.
 Nyári esték: fecskefesztivál,
 a külvárosban szétrobbannak a pünkösdi rózsák.
 Az utcák rövidebbnek tűnnek
 a hőségtől, a könnyed látásmódtól.
 Már settenkedik az ősz.
 Olykor mégis előbukkanunk egy percre,
 és megesis, hogy a lenyugvó nap felragyog,
 és élénk toppan a röpke bizonyosság,
 már-már hit.

Kapu

Vajon szereted úgy a szavakat,
 ahogy a félnék bűvész szereti a csend pillanatait –
 már a fellépés után, mikor magára marad a kopár öltözőben, ahol
 kormozó, zsíros lánggal lobog egy sárga gyertya?
 Milyen szeretet engedi benyomnod a súlyos kaput, hogy újra
 érezd a holt fa illatát és az ódon kút vizének rozsdás ízét,
 s hogy még egyszer megpillantsd a magas körtefát, e büszke matrónát, aki ősszel
 főnemesként átnyújtotta tökéletes formájú gyümölcseit,
 majd némán elmerült a tél csapásainak szemlélésében.
 Itt a szomszédban ontotta a füstöt a közönyös gyárkémény, hallgatott a ronda
 város,
 hanem a kertekben, mélyen a téglák alatt, dolgozott a fáradhatatlan föld:
 a mi fekete emlékezetünk, halottaink feneketlen kamrája, a jó föld.

Milyen merészség kell, hogy benyomjuk a súlyos kaput,
 milyen merészség, hogy újra szemügyre vegyünk titeket mind,
 kik egybegyűltetek a szobában, a gótikus lámpa alatt –
 mama szórakozottan újságot olvas, az üvegen lepkék verdesnek,
 semmi sem történik, semmi, mindjárt este, imádság: várunk...
 Csak egyszer élünk.